

Watchman Nee

Scurtă biografie

Editura LAMPADARUL DE AUR

Textul acestei broșuri este luat din cartea *The Finest of the Wheat: Selected Excerpts from the Published Works of Watch-man Nee* (New York, Christian Fellowship Publishers, 1992), voi. I, pp. 1-33, capitolul: *A Sketch of the Author's Life*, scris de traducătorul din limba chineză al Editurii CFP.

Consilier editorial Hubert Emerich.

ISBN 973-98097-5-8

© Editura LAMPADARUL DE AUR, 1998.

O schiță a vieții lui Watchman Nee

Să iubesc și să nu fiu respectat;

Să slujesc și să nu fiu răsplătit; Să trudes și să nu fiu pomenit;

Să sufăr și să nu fiu prețuit. A fi turnat ca jertfă, nu a bea,

A fi frânt, nu a păstra. O viață de suferință căutând binecuvântarea altora,

O viață de iubire și adevărată mângâiere pentru alții, O viață care nu așteaptă milă și preocupare din partea altora,

Care nu primește nici alinare, nici aplauze; Chiar în singurătate, chiar uitat,

Chiar mut, chiar părăsit. Lacrimi și sânge vor fi prețul meu pentru cununa drepătății;

A pierde totul - prețul meu pentru o viață credincioasă de pelerin. Aceasta este viața, o, Doamne, pe care Tu ai ales s-o trăiești

În acele zile când ai umblat pe pământ, Suferind cu bucurie toate nedreptățile și pierderea,

Astfel încât toți să se poată apropia de Tine și să găsească odihnă. Nu pot să văd cât de departe voi merge

Și, totuși, alerg știind că nu există drum înapoi. Vreau să-Ți urmez exemplul Tău atât de desăvârșit și adevărat,

Supportând nedreptățile fără a mă plânge, în aceste vremuri de încercare, o, Doamne, Te rog

Să-mi ștergi toate lacrimile ascunse; Vreau să învăț, o, Doamne, că Tu ești răsplata mea,

Să fiu o binecuvântare pentru alții în toate zilele vieții mele.

Această poezie, scrisă de Watchman Nee în jurul anului 1930, îi rezumă foarte bine viața și slujirea.

Watchman Nee s-a născut la 4 noiembrie 1903, în Swatow, China. Nașterea sa a fost un răspuns la rugăciune. Mamei lui, Ho Ping, îi era frică că va avea numai fete, precum cumnata ei care avea șase fete. Ho Ping avea deja două fete. Deși nu era creștină decât cu numele, ea s-a rugat lui Dumnezeu pentru un băiat și a făcut un jurământ că 1-1 va da Lui. Anul următor ea a născut un băiat și, conform tradiției familiei, 1-a numit Shu-Tsu, ceea ce înseamnă „a continua să-i slăvești pe urmași”. Doar în 1925 Shu-Tsu și-a schimbat numele în Watchman (în chineză To-Sheng).

Când Watchman avea șase ani, familia s-a mutat înapoi la Foochow, locul lor de baștină. La început a fost educat prin meditații particulare de calligrafie chinezească și prin studiul celor patru Cărți și cinci Clasici care au constituit, timp de două mii de ani, fundamentul culturii chineze. Încă de timpuriu el și-a dovedit agerimea la învățat. Ca băiat, Watchman era vioi și activ și, prin urmare, era mai des pedepsit decât surorile lui mai mari. Însă, pentru a-l scăpa pe fratele lor de pedeapsă, surorile luau adesea asupra lor vina pentru relele făcute de el.

În 1916, la vârsta de treisprezece ani, Watchman a intrat la școala medie locală din Foochow, școală care funcționa cu sprijinul Societății Misionare a Bisericii Anglicane, pentru a primi o educație în stil occidental. Faptul acesta nu a fost decât un prim pas spre Trinity College unde lucrau în principal misionari irlandezi de la Trinity College din Dublin. Fiind înzestrat cu o inteligență de excepție, nu a fost nevoie ca el să învețe din greu pentru a ajunge cel mai bun din clasă. Deși respecta tradițiile creștine precum botezul, comuniunea, școala duminicală și așa mai departe, totuși el nu ajunsese să-L accepte pe Isus Cristos ca Mântuitor personal. Iubea lumea și umbla după slava ei. Îi plăcea să citească romane și să meargă la film. Scria articole pentru ziar și cu banii astfel obținuți cumpăra bilete de loterie. La un moment dat a devenit președintele corpului studentesc din școală.

În această perioadă China trecea prin tulburări naționale de amploare. În mod natural, Watchman, ca orice tânăr, a fost influențat de mișcările politice din jurul său. În același timp, el a dobândit o aversiune

puternică față de biserică și față de predicatori. Îi disprețuia pe aceștia din urmă, considerându-i slugile misionarilor.

În a doua parte a lunii februarie a anului 1920, domnișoara Dora Yu, o evanghelistă chineză, a venit la Foochow pentru a organiza adunări de trezire la capela metodistă Tien An. Mama lui Nee, o veche cunoștință a Dorei Yu, s-a dus la aceste adunări și a fost mântuită. Liceenilor li s-a dat voie să participe la aceste reuniuni și, prin urmare, câțiva au și participat. Dar Watchman nu a fost printre ei. Deși mama lui 1-a invitat, el a refuzat. Motivul unui asemenea refuz a fost că, în acea vreme, își ura mama. Cu o lună în urmă, în ianuarie, spre sfârșitul vacanței de iarnă, o vază valoroasă din casă fusese găsită spartă. Mama lui era sigură că nu putea fi decât opera lui Watchman și 1-a obligat să îndure rușinea unei băți. Deși ulterior și-a dat seama că a greșit, ea niciodată nu și-a cerut iertare.

Acum însă, mama lui era mântuită. Ea a început să practice închinarea familială. Când a început să cânte la pian prima cântare, Duhul Sfânt a convins-o că trebuie să mărturisească deschis fiului ei înainte de a se închina în public. Spre marea surpriză a întregii familii, ea s-a ridicat brusc, s-a dus drept la fiul ei și, îmbrățișându-l, a strigat:

- în Numele Domnului Isus, te rog să mă ierți că te-am bătut pe nedrept și la mânie.

Aceasta 1-a mișcat profund pe Watchman. Niciodată până atunci nu auzise ca un părinte chinez să fi acceptat o asemenea rușine. Dacă mama lui a fost astfel transformată, atunci trebuie să existe ceva puternic în predicile evanghelistei care era în vizită.

Creștinismul, s-a gândit el, trebuie să fie mai mult decât un crez. Deci, această femeie merita să fie ascultată. A doua zi dimineața i-a spus mamei că este gata să meargă să o asculte pe Dora Yu.

Și, conform promisiunii făcute, s-a dus. Încă din prima seară inima i-a fost mișcată de Evanghelie. Și-a dat seama că Evanghelia lui Isus Cristos este adevărată. Nu i-a fost greu să o accepte, dar avea o teamă puternică. Pe data de 18 octombrie 1936, la conferința lucrătorilor din Kulongsu, el a relatat istoria mântuirii lui. Iată mărturisirea proprie:

„În 1920, după ce am participat la adunările de trezire conduse de Dora Yu, sufletul mi-a fost cuprins de un mare zbucium. Trebuia să iau o decizie care implica două aspecte și anume, dacă să-L accept pe Isus Cristos ca Mântuitor personal și dacă să fiu slujitorul Lui. Aceasta deoarece simțeam că, dacă îl voi accepta pe Isus ca Mântuitor, trebuia ca, în același timp, să-L accept și ca Domn: trebuia să-L slujesc de-a lungul întregii mele vieți. Aveam doar șaptesprezece ani. Aveam multe visuri minunate și îmi făurisem planuri mărețe pentru viitor. Acum, cu umilință pot să spun - și unii dintre foștii mei colegi de școală prezenți aici ar putea adevăra acest lucru - că, dacă mi-aș fi urmat planurile, aș fi reușit în viață. Prin urmare, trebuia să primesc mântuirea Domnului din două puncte de vedere: nu doar pentru a fi mântuit de păcate, ci și de această lume. Eram convins că nu puteam pune deoparte chemarea lui Dumnezeu, să fiu doar mântuit și nu și un slujitor. Doream ca aceste două lucruri să se întâmple deodată.

În acea noapte, 29 aprilie 1920, în toiul nopții, eram singur în camera mea căutând răspuns la aceste două chestiuni. Am îngenunchiat să mă rog. La început nu aveam nimic de spus. După o bucată de vreme, fără a mă fi gândit dinainte la aceasta, am început să văd derulându-se prin fața ochilor mei multe păcate. M-am văzut păcătos. Niciodată în toată viața mea nu-mi văzusem păcatele în acest mod. Mi-am văzut păcatele, dar, în același timp, L-am văzut pe Domnul Isus. Pe de o parte, am văzut întunecimea păcatelor mele, iar pe de altă parte, roșul sângelui lui Isus Cristos. Eram martor al atârării lui Isus pe cruce, purtând în trupul Lui păcatele mele. Era ca și cum Domnul mă chema: „Eu am purtat păcatele tale. Te aștept să vii”. Cum mai puteam să mă împotrivesc în fața unei asemenea dragoste? Înainte îmi bătusem joc de credincioșii în Domnul Isus, dar în noaptea aceea nu mai puteam face un asemenea lucru. I-am cerut Domnului să-mi ierte păcatele. Când le-am mărturisit, povara lor mi-a fost luată din spate.

În acea noapte mi s-au întâmplat multe lucruri noi. Pentru prima dată mi-am dat seama că sunt păcătos. Pentru prima dată m-am rugat și am cerut Domnului să-mi ierte păcatele. Pentru prima dată am primit în inima mea adevărata pace și bucurie și am cunoscut, de asemenea, că bucuria și pacea de dinainte fuseseră false. După ce m-am rugat, am simțit în interiorul meu o mare eliberare. Întreaga cameră parcă era inundată de lumină. Nu știam unde mă găseam.

Acum se terminase cu tot ceea ce îmi plănuisem în anii anteriori. Se poate că pentru unii a fost ușor să renunțe la planurile și visurile lor de viitor, dar pentru mine s-a dovedit a fi un lucru foarte greu. Și, totuși,

în noaptea aceea, am primit o viață nouă. Atât mântuirea, cât și chemarea mea s-au realizat deodată. Și din acea noapte nu m-am îndoit niciodată de chemarea mea. Chiar în acel ceas am știut că Domnul m-a mântuit. Am știut că a murit și că acum trăiește pentru mine. Așadar, și eu trebuie să trăiesc și să mor pentru El. Trebuie să-I slujesc toată viața mea.

După convertire, mi-am continuat studiile. În timp ce alți studenți își aduceau la școală romane pentru citit, eu îmi aduceam Biblia. Nu mult după aceea, m-am dus la Shanghai să fiu cu domnișoara Dora Yu pentru a învăța cum să-I slujesc

Domnului.* Cu toate acestea, după o scurtă ședere, am fost trimis acasă. Ea nu mi-a dat nici o explicație; a spus doar că nu era bine ca eu să mai stau acolo. Mai târziu am înțeles că problema era cu mine, și anume, ca tânăr, îmi plăcea să mănânc bine, să mă îmbrac bine și să dorm până la ora opt.

După ce m-am reîntors la Foochow, mi-am continuat studiile. Hotărârea din inima mea nu a slăbit, deoarece știam că Dumnezeu m-a chemat. Știam că am multe slăbiciuni, dar și că Dumnezeu nu mă va părăsi niciodată. Deși uneori mă înfuriam și mă mai țineam și de alte obiceiuri rele, colegii mei de școală și-au dat seama că eram altul acum.

În perioada imediat următoare convertirii mele nu știam cum să-i conduc pe oameni la Cristos. Credeam că cu cât mai multe cuvinte le voi spune, cu atât mai bine va fi, că, dacă le voi vorbi mai mult, oamenii vor fi mântuiți. Dar totul a fost un eșec total, nimeni nu a fost mântuit. M-am simțit fără putere.

Mai târziu m-am întâlnit cu o misionară, domnișoara Groves. Ea m-a întrebat câte suflete am câștigat de când m-am întors la Domnul. I-am replicat că eu le vestisem colegilor de clasă Evanghelia, dar că aceștia nu au vrut să asculte și, prin urmare, vina era a lor. Ea a continuat să mă chestioneze și m-a întrebat dacă între mine și Dumnezeu nu era ceva - vreun păcat ascuns, nemărturisit. A trebuit să recunosc că se aflau astfel de lucruri. M-a întrebat dacă vreau să le rezolv de îndată, întrebare la care am dat un răspuns afirmativ.

M-a întrebat apoi despre modul în care le vorbeam oamenilor despre Domnul. I-am spus că nu am nici un plan. Le spuneam pur și simplu oamenilor ceea ce credeam eu că trebuie, fără a ține

* în acea vreme în rândul studenților erau tulburări, iar Watchman, simțind nevoia să se conformeze unei direcții total noi în viață, a dispărut fără zarvă și s-a dus la Shanghai pentru a frecventa Școala biblică a Dorei Yu în vederea studierii Scripturii timp de un an. (*Nota traducătorului în versiunea engleză*).

seama dacă ei ascultă sau nu. Mi-a spus că procedam greșit. „Trebuie ca mai întâi să-I vorbești lui Dumnezeu și apoi oamenilor. Trebuie să îi aduci pe oameni înaintea lui Dumnezeu înainte de a le vorbi lor despre Dumnezeu. Trebuie să te rogi lui Dumnezeu, căutând să cunoști pentru cine să te rogi. Scrie numele lor într-un carnet și roagă-te pentru ei zilnic. Apoi, când se ivesc prilejuri, vestește-le Evanghelia.” I-am primit sfatul.

În acea zi am rezolvat multe păcate și lucruri nelalocul lor. I-am cerut Domnului să mă curățească cu sângele Lui și să-mi ierte păcatele. Din acea zi m-am rugat pentru aceia ale căror nume erau scrise în carnetul meu. La început mă rugam pentru ei din oră în oră. Am văzut că era destul de greu, întrucât nu aveam prea multe de spus. Chiar și în timpul orelor de curs mă rugam în taină pentru ei. După câteva luni, colegii m-au transformat în obiect al batjocurii generale. Ori de câte ori mă vedeau apropiindu-mă, spuneau că vine predicatorul și nu ascultau ceea ce le spuneam.

Mai târziu am întrebat-o pe domnișoara Groves de ce nu se vedea nici un rezultat, deși foloseam toate metodele pe care le învățasem de la ea. M-a îndemnat să continui să mă rog până când unii dintre ei vor fi mântuiți. Mulțumesc Domnului, pot să spun că toți aceia ale căror nume erau scrise în carnetul meu, au fost mântuiți, cu excepția unuia singur. Era vorba cam de șaizeci - șaptezeci de persoane. Astfel, am învățat lecția de a nu abandona niciodată, ci de a mă ruga necurmat."

Pretutindeni unde mergea, Watchman purta cu el o Biblie. O citea mereu. Odată a spus că în fiecare zi citea consecutiv nouăsprezece capitole. Avea diferite metode de studiere a Bibliei. Într-o scurtă perioadă de timp a parcurs atât Vechiul, cât și Noul Testament de câteva ori. Avea o memorie vizuală foarte bună și, datorită acestui fapt, își amintea mult din cele citite. Mai mult, a înaintat foarte mult în cunoașterea adevărului biblic.

Cercetând Scriptura, și-a dat seama că trebuie să I se supună Domnului și să fie botezat. Astfel, pe 27 martie 1921 a fost

botezat în apă la White Teeth Rapids, în afara localității Foochow. Watchman a declarat cu această ocazie importantă:

- Doamne, las lumea mea în spate. Crucea Ta mă separă acum de ea pe vecie; am intrat într-o altă lume. Stau acolo unde m-ai așezat Tu, în Cristos.

În inima lui, Watchman dorea să urmeze tot ce se găsea în Biblie și nimic ce nu era acolo. Astfel, pe măsură ce continua să studieze Cuvântul lui Dumnezeu, a simțit nevoia de a-și aminti, în simplitate, de moartea Domnului, la masa Lui. I-a vorbit în acest sens prietenului său, Leland Wang, care s-a întâmplat să aibă aceeași convingere. Astfel, într-o seară de duminică a anului 1922, pe la începutul anului, Leland împreună cu soția și Watchman au frânt pâinea părtășiei în căsuța familiei Wang. Închinarea înaintea Domnului în acest mod le-a adus multă bucurie și eliberare. Mai târziu, li s-au alăturat și alții.

Pentru a crește din punct de vedere spiritual, Watchman i-a cerut ajutor domnișoarei Margaret E. Barber. Domnișoara Barber venise pentru prima dată la Foochow în 1899 cu sprijinul Societății Misionarilor Bisericii, dar apoi, în 1920, s-a întors independentă de orice comitet misionar, dependentă numai de Domnul. Locuia într-o casă cu verandă pe White Teeth Rock. Împreună cu colucrătoarea ei, domnișoara L. S. Ballard, s-a dedicat rugăciunii ca Domnul să ridice tineri și tinere care să câștige satele chinezești pentru Cristos. Bineînțeles, acești tineri au căutat la ea ajutor.

„În acea vreme”, și-a continuat Watchman istorisirea mântuirii lui, „am simțit că nu voi fi eficient în lucrare fără puterea Duhului Sfânt. Trebuia să tratez cu grijă acest aspect înaintea Domnului. Trebuia să caut puterea Duhului Sfânt. M-am dus la sora mea spirituală, Margaret Barber, pentru a-i cere sfaturi. I-am spus că în comunitatea mea puțini oameni sunt mântuiți. Oare trebuia ca eu să primesc puterea Duhului Sfânt sau să fiu plin cu Duhul Sfânt pentru a câștiga mai multe suflete? Răspunsul ei a

10

fost afirmativ. Pe atunci eram tânăr și nu cunoșteam multe lucruri spirituale. Știam că Dumnezeu m-a mântuit și m-a chemat. Deși nu aveam o victorie totală, renunșasem la multe lucruri nelalocul lor din viața mea. Am întrebat-o dacă nu cunoaște cumva vreo modalitate prin care aș putea fi umplut cu Duhul Sfânt. Mi-a răspuns că trebuie să mă consacru lui Dumnezeu. I-am spus că mă consacrasem deja, dar eul meu era încă vizibil. Cum puteam să mă consacru mai profund? Mi-a răspuns că trebuie să-I cer lui Dumnezeu să-mi accepte consacrarea, tot așa cum aș cere cuiva să accepte un dar. O tot întrebam cum să fac și atunci mi-a relatat o întâmplare:

- Domnul Prigin era un tânăr înzestrat cu o inteligență de excepție. Pe când era pastor la o biserică, se pregătea pentru a-și lua doctoratul în filozofie. Cu două luni înaintea ultimului examen oral, cu toate asigurările profesorilor că totul se va derula fără probleme, Domnul i-a cerut să renunțe la ambiția lui. De câțva timp, rugăciunea lui constantă era aceea ca Domnul să-l umple cu Duhul Sfânt, căci era conștient de viața lui spirituală nesatisfăcătoare, precum și de lipsa ei de putere. A încercat atunci să vină cu argumente înaintea lui Dumnezeu, spunându-I că ar fi cu mult mai glorios ca El să fie slujit de un doctor în filozofie. Domnul însă i-a arătat că nu avea nevoie de așa ceva. Dacă voia cu adevărat să fie umplut cu Duhul Sfânt, atunci nu trebuia să meargă la examen. A fost șocat de impunerea unei asemenea condiții și, timp de două luni, până în sâmbăta de dinaintea examenului care urma să aibă loc luni, s-a zbatut în agonie cu privire la această chestiune. În acea zi aștepta, ca de obicei, ca Domnul să-i dea un mesaj pentru Ziua Domnului. Era cu totul răvășit de această luptă interioară. În disperarea lui, s-a lăsat totuși învins de Dumnezeu și a anunțat autoritățile de la facultate că nu se va prezenta la examenul final. În urma acestei renunțări a rămas atât de obosit, încât nu a mai fost capabil să se pregătească pentru a doua zi. A doua zi, când a urcat la amvon, a povestit în fața

11

întregii adunări ceea ce i se întâmplase. Din ochii tuturor au curs lacrimi. Iar el a devenit un om mult folosit de Dumnezeu.

„După ce am auzit această întâmplare”, continuă Watchman la conferința din 1936 din Kulongsu, „I-am spus Domnului că vreau să dau la o parte toate piedicile care îmi stau în cale pentru a primi puterea Duhului Sfânt. Între anii 1920-1922 mi-am mărturisit toate păcatele și mi-am cerut iertare de la cel puțin 200-300 de persoane. Cred că fiecare păcat în parte era un obstacol. M-am gândit că, dacă aș putea să mă scap de toate aceste păcate, cu siguranță voi primi putere. Cu toate acestea, după tot ceea ce am făcut, nu

am primit putere.

Prin ianuarie 1922 a avut loc o mică adunare a poporului Domnului în grădina Tze Yuan. Eu eram cel desemnat pentru a vesti Cuvântul într-o anumită zi. Mi-am deschis Biblia pentru a găsi un subiect potrivit. S-a nimerit să citesc versetul 25 din Psalmul 73, verset care spunea: „Pe cine altul am eu în cer afară de Tine? Și pe pământ nu mai este nimeni pe care să-l doresc în afară de Tine.” Citind acest verset, am mărturisit că nu puteam spune același lucru pe care l-a spus psalmistul. În acel moment mi-am dat seama că între mine și Dumnezeu era interpus ceva. De mai bine de zece ani eram legat sufletește de Charity*. Pe atunci ea nu era mântuită. Am încercat să-i vestesc Evanghelia, dar întotdeauna își bătea joc de mine. Ne iubeam cu adevărat. O lăsam să râdă de Domnul Isus pe care îl vesteam eu. În inima mea ea a avut totdeauna un loc foarte mare. Adesea mă întrebam dacă s-ar cuveni să-i mai dau un loc așa de larg în inima mea. Cu toții știm că, atunci când un tânăr este îndrăgostit, îi este foarte greu să renunțe la iubita lui. Deși cu buzele l-am spus lui Dumnezeu că sunt gata să renunț la iubita mea, totuși, în inima

*Charity Chang era prietena lui Watchman încă din școală. (Nota traducătorului în limba engleză).

12

mea nu doream acest lucru. Am recitit versetul din Psalm. Puteam mărturisi cu sinceritate că nu eram capabil să renunț la ea. Pe tot parcursul săptămânii care a urmat nu am putut spune: „Pe cine altul am eu în cer afară de Tine? Și pe pământ nu mai este nimeni pe care să-l doresc în afară de Tine.” Duhul lui Dumnezeu îmi arăta cu degetul tocmai această chestiune ca fiind piedica ce îmi stătea în cale pentru a fi umplut cu Duhul Sfânt. În acea zi am predicat totuși, deși nu-mi dădeam bine seama de ceea ce predicam. Mai târziu, am început să vin cu argumente înaintea lui Dumnezeu. l-am cerut să-mi dea mai întâi putere și apoi voi renunța la ea. Dar Dumnezeu nu se târguiește niciodată cu oamenii. Fiind tânăr, l-am promis multe lucruri lui Dumnezeu: că voi merge în Tibet să vestesc Evanghelia, că voi face una și alta, dar Dumnezeu nu m-a ascultat. Mi-o arăta tot timpul cu degetul pe fata aceasta ca fiind un obstacol. Și, oricât m-aș fi rugat, nu puteam să-l depășesc. Inima îmi era grea. L-am implorat pe Dumnezeu să-și schimbe gândul. Dar nu, El insista ca eu să rezolv acea problemă. Era ca și cum inima îmi era străpunsă cu o sabie ascuțită. Dumnezeu dorea ca eu să învăț o lecție mai profundă; altfel nu aș fi de folos în mâna Lui. Într-o altă zi am predicat de dimineață. După-masă mă găseam la mine în cameră cu inima foarte grea. l-am spus Domnului că, întrucât lumea următoare trebuia să merg din nou la studii, doream ca El să mă umple cu iubirea lui Cristos. Eram gata acum să renunț la iubita mea. Iubirea lui Cristos m-a constrâns în așa măsură, încât eram gata să renunț la ea. După ce am luat această hotărâre, am putut spune din inimă cuvintele din Psalmul 73:25. Lăuntru meu a fost umplut cu o bucurie negrăită. Deși nu mă suisem în al treilea cer, puteam spune că eram în al doilea, așa de fericit și de plin de bucurie eram. Lumea devenise lipsită de importanță pentru mine. Mă simțeam de parcă pluteam pe un nor. În noaptea mântuirii, povara păcatelor mi-a fost luată

13

de la mine. În acea zi de 13 februarie 1922, toate obstacolele din inima mea au fost înlăturate. Nu mult după aceea, mulți oameni au fost mântuiți prin mine.”

Se spune că, după această predare a inimii lui Dumnezeu, Watchman și-a schimbat îmbrăcămintea, s-a îmbrăcat cu haine de rând, a luat un sul cu afișe evanghelice și s-a dus pe străzi să le lipească pe ziduri. De așa natură a fost luarea de rămas bun de la lume.

Cu această ocazie a compus o cântare:

Ce lungime, lățime, înălțime și adâncime!

Ce măreție e iubirea Lui! Cum altfel aș putea eu, un josnic păcătos,

Să mă găsesc într-un asemenea har și fericire!

Domnul meu a plătit prețul

Pentru a mă răscumpăra, Așadar, de bunăvoie, voi purta crucea

Pentru a-L urma pe El cu stăruință.

Am renunțat la tot

Pentru ca astfel să-L câștig pe Cristos. Nici un gând sau grijă a vieții sau morții,

*Nimic nu mă poate trage înapoi.
Prietenii, plăceri, câștiguri sau faimă
Nu-mi mai sunt de folos. Domnul meu a devenit atât de sărac pentru mine,
Eu voi fi părtaș la sărăcia Lui.
Îl iubesc mult pe Mântuitorul meu;
Lauda Lui este dorința mea. Pentru El, să se prefacă în durere tihna,
Să se prefacă în pierdere câștigul.*

14

*Mângâietorul meu ești Tu,
Isus, Domnul meu plin de har. Pe cine altul am eu în cer afară de Tine?
Pe cine altul iubesc pe pământ?
Nu-mi pasă de durere,
De greutate, de singurătate, Doamne iubit, îmbrățișează-mi duhul, sufletul,
Și trupul cu iubirea Ta.
Îți cer Ție, Doamne,
Să mă călăuzești cu harul Tău. Rămâi lângă mine să-mi dai putere
Pentru a trece învingător prin viață.
Satan, carnea și lumea
Mă ispitesc și mă apasă cumplit. Dacă puterea Ta nu m-ar sprijini, Doamne,
Eu aș aduce rușine Numelui Tău.
Pe măsură ce timpul zboară
Ridică-mă deasupra acestei lumi Ca la venirea Ta să pot cânta
„Aleluia, Amin”.*

În al doilea semestru al anului 1922 au început să aibă loc adunări de evanghelizare în cadrul școlii. Sute de oameni au ajuns să experimenteze harul mântuitor al lui Dumnezeu. La ora prânzului și seara studenții se rugau în capelă. Pedagogul se mira de lipsa cazurilor de disciplină. În timpul vacanțelor, studenții, purtând pancarte cu Evanghelia pe piept sau pe spate, mergeau pe străzi să predice. În ianuarie 1925, domnișoara Ruth Lee, care fusese o atee declarată, dar acum era o lucrătoare creștină întru totul devotată, a fost invitată la Foochow pentru a organiza adunări de evanghelizare. Deși au fost programate doar patru adunări,

15

mulți oameni au fost mântuiți. Watchman și colucrătorii lui au simțit nevoia să continue. Duhul Sfânt se mișca atât de puternic, încât adunările nu au putut fi oprite. În fiecare zi veneau multe persoane să audă Evanghelia. Watchman își amintește:

- „Nu am văzut niciodată o trezire mai mare. Zilnic erau mântuiți oameni. Se părea că oricine se întâlnea cu noi era mântuit.” Timp de o lună întreagă, până când au închiriat, în mod oficial, un loc pentru organizarea de adunări de evanghelizare, lucrurile au continuat în acest ritm. Așa a fost începutul lucrării din Foochow.”

Watchman și-a continuat istorisirea:

- „În 1923 eram tânăr, aveam șase colucrători, tineri și ei. Adesea aveam discuții în contradictoriu cu unul dintre ei. Fiecare avea un temperament și înclinații proprii. Eu spuneam că el greșește, el, la rândul lui, spunea că eu greșesc. În fiecare vineri noi, colucrătorii, ne întruneam. Eu și cu fratele respectiv ne certam adeseori. Ceilalți cinci stăteau deoparte și ne ascultau disputele. Recunoșteam că uneori greșeam, dar eram conștienți că el greșea mai des decât mine. Era ușor să-mi mărturisesc greșeala, dar îmi era greu să iert greșeala lui. Sâmbăta o vizitam de obicei pe domnișoara Barber, prilej cu care îi aduceam la cunoștință acuzațiile mele împotriva aceluia frate. I-am spus că atât de mult greșea în anumite chestiuni colucrătorul meu, încât ea ar trebui să-l dojenească. Atunci ea îmi spunea:

- El e cu cinci ani mai în vârstă ca tine. Tu ar trebui să-l ascuți, pentru că Scriptura spune: „voi, cei mai tineri, supuneți-vă celor mai bătrâni” (1 Petru 5.5).

Am întrebat-o dacă trebuie să mă supun lui chiar și atunci când hotărârile lui sunt lipsite de orice logică. Mi-am zis în mine însumi că, într-un asemenea caz, nu mă voi putea supune niciodată. Creștinii ar trebui

să fie caracterizați de înțelepciune în luarea de hotărâri. Dar ea nu mă asculta, ci, pur și simplu,

16

sublinia ceea ce spunea Scriptura. Eram foarte supărat. De ce spune Scriptura așa ceva? Nu îndrăzneam să-mi arăt furia în fața ei. De obicei, sâmbăta mergeam la ea și îl acuzam pe colucrătorul meu mai în vârstă decât mine. Dar ea îmi dădea întotdeauna același răspuns - cei mai tineri trebuie să se supună celor mai în vârstă. Și același lucru mi-l repeta la nesfârșit. Mă simțeam foarte nedreptățit.

Într-o anumită zi de vineri m-am luptat aprig cu fratele în cauză. Seara m-am întors în camera mea și am plâns. (Acum îmi vine să râd, dar pe atunci rareori râdeam și adeseori mă înfuriam.) M-am gândit că, dacă mă voi duce încă o dată la sora mea spirituală, voi găsi mai multă înțelegere la ea și voi putea s-o conving să mă ajute să mă răzbun. Cine s-ar fi gândit că nu voi găsi deloc înțelegere, dimpotrivă, voi fi certat aspru? Îmi părea foarte rău că mă născusem cu cinci ani mai târziu decât fratele meu.

Dar, încă o dată noi, cei doi frați, ne-am certat. De data aceasta l-am categorisit drept complet irațional. Eram convins că acum mi se va da dreptate. Și iar m-am dus la sora Barber să-l acuz pe fratele mai în vârstă. Am întrebat-o dacă mai era cazul să mă supun unuia care comisesse o greșeală așa de grosolană. Mi-a răspuns:

- „Dacă are dreptate sau nu, e o chestiune cu totul diferită, însă te întreb eu pe tine: Azi, când îți acuzi fratele în fața mea adoptând o astfel de atitudine, semeni tu cu cineva care își poartă crucea? Ai tu duhul Mielului?”

După atâția ani nu pot încă să uit întrebările pe care mi le-a pus atunci. Disputa dintre mine și fratele respectiv a durat cam un an și jumătate. Dacă stau și mă gândesc acum, aceea a fost cea mai prețioasă perioadă din viața mea, perioada în care am învățat cel mai mult. Îl laud pe Domnul, întrucât căile Lui sunt mai înalte decât ale noastre. În acel an și jumătate am ajuns să înțeleg ce înseamnă a-ți purta crucea. Azi avem mai mult de

17

cincizeci de colucrători în China*. Dacă în acel an și jumătate nu aș fi învățat lecția, eu azi nu aș fi în stare să lucrez cu nimeni. În acele optsprezece luni nu am avut ocazia să-mi spun părerea și nici să mă văd răzbunat. Mă retrăgeam adesea în camera mea ca să plâng. Sufeream mult. Dar acum, când mă întorc cu gândul în urmă, acele optsprezece luni au fost într-adevăr foarte prețioase. Dumnezeu știa că sunt o persoană dificilă și a orânduit un mediu propice pentru ca toate colțurile dure să fie înlăturate. Îi mulțumesc Domnului și îl laud, Harul Lui m-a dus la biruință prin acea perioadă grea. Azi aș dori să le spun colucrătorilor mei mai tineri: Dacă nu ești în stare să suporti lucrarea de zdrobire a Crucii, atunci ești inutil în mâna Domnului. Doar duhul Mielului, blând și smerit, este acceptat de Domnul. Ambiția și capacitățile tale nu-I sunt de nici un folos. În umblarea pe această cale, atitudinea ta ar trebui să fie mereu aceasta: Nu mă voi certa cu nimeni, ci, în schimb, voi fi gata să port crucea. În Adunare legea este a-ți purta crucea, nu a discuta în contradictoriu.”

În această perioadă înțelegerea spirituală a lui Watchman a crescut. Discernea diferența dintre lege și har și, astfel, a putut vesti o Evanghelie pură. De asemenea, a fost călăuzit de Domnul să predice despre deosebirea dintre împărăție și viața veșnică, dintre har și răsplată și despre a doua venire a Domnului. A călătorit în diverse locuri, unde a ținut adunări.

„Între 1921 și 1923”, „și-a continuat Watchman istorisirea, „numărul celor mântuiți a crescut rapid. La început am crezut că toată lucrarea lui Dumnezeu consta din a ține adunări de evanghelizare. Dar, prin 1923, mi-am dat seama că aceasta nu era toată lucrarea Lui. Citind capitolul întâi din Faptele Apostolilor, mi-am dat seama că Dumnezeu vrea să ridice

♦Trebuie să ținem cont că acestea au fost spuse în anul 1936 (*Nota traducătorului în limba engleză*).

18

adunări în diferite localități și că Adunarea nu ar trebui să fie un amestec de oameni mântuiți și nemântuiți. Grâul și buruienile cresc împreună în lume, dar nu și în Adunare. Trebuia ca, într-adevăr, în China să aibă loc un seceriș al sufletelor și treziri, dar trebuia să existe și mărturia Adunării; trebuia să fie oameni care, în fiecare loc, să apere mărturia lui Dumnezeu. Acum am înțeles că acesta este scopul lui Dumnezeu. Dar, întrucât colucrătorul meu nu avea această lumină, în adunarea din Foochow, unde fusesem așezat de Dumnezeu, am fost adânc încercat în duhul meu. Deoarece lumina pe care o primise fiecare era diferită, și

modul nostru de a lucra era diferit. Fratele meu se axa pe evanghelizare și trezire, iar eu doream să zidesc adunarea locală.

În 1924 chestiunea numirii bătrânilor a devenit un subiect de conflict între Watchman și colucrătorii lui din Foochow. Unii doreau să invite pe un misionar din Shanghai pentru numirea bătrânilor. Watchman nu a fost nicidecum de acord. El credea că, în conformitate cu Efeseni 4:11, slujitorii sunt darurile date Adunării de Cristos cel înălțat. El recunoștea numirea *divină*, nu pe cea omenească. A rostit chiar un mesaj despre chivotul lui Dumnezeu printre israeliți, care, după ce a părăsit Silo, nu a mai revenit niciodată acolo, acest lucru fiind un avertisment adresat celor credincioși ca nu cumva să alunece pe căile celor din vechime. Această părere i-a nemulțumit profund pe frații care doreau ca bătrânii să fie numiți de oameni. Nu mult timp după aceea, pe când Watchman era plecat în slujire, colucrătorii lui din Foochow au anunțat în mod oficial excluderea lui din cadrul adunării de acolo. Acest lucru a stârnit nemulțumirea multor frați din adunare. Unii erau hotărâți să-l apere. Watchman însă, pentru a evita o ruptură, a părăsit Foochow-ul în liniște. O cântare scrisă în acea perioadă îi exprimă foarte clar sentimentele în legătură cu acea situație:

19

*Dacă mă abat de la drumul drept
Găsesc imediat ușurare, Dar îmi amintesc cum Domnul meu
A suferit în agonie.
Aș părăsi complet lumea asta
Și aș rupe toate legăturile. Calea mea se poate îngusta din ce în ce mai mult;
Eu sunt doar un pelerin aici.
Deși oamenii pot să se uite urât la mine sau să râdă disprețuitor
Eu îmi doresc doar zâmbetul Lui. Alții pot să poarte tot felul de măști,
Eu nu-mi doresc decât ceea ce are El mai bun.
Nu măreție caut eu,
Și nici succes în viață, Cu umilință vreau să-L slujesc pe Domnul
Pentru a obține lauda Lui.
Privesc zilnic la lumina
De la Scaunul Lui de judecată Ca toată viața și lucrările mele
Să reziste încercării focului.
Poți să alergi după nume și faimă
După glorie, bogăție și prieteni, Poți să ai mult succes,
Poți să ai urmași și laude.
Eu, în singurătate și sărăcie,
Nu doresc să mă îmbogățesc, Ci cu credincioșie să-L urmez pe El
Până voi ajunge la țintă.
Știu că, atunci când a fost pe pământ, Singurul Lui câștig a fost ,moartea'.*

20

*De aceea, eu nu am altă dorință Decât de a suferi cu el pierderea.
Fiindcă toate gloriile îmi stau înaintea
Eu trebuie să am răbdare. Nu voi merge înaintea Domnului meu
Ca să primesc multă laudă.
In ziua aceea îmi voi primi cinstea,
Domnul îmi va usca lacrimile. Azi, când El mai zăbovește încă,
Eu îmi urmez drumul cu credințioșie.*

După ce a părăsit Foochow-ul, Watchman a călătorit la Nan-king și Shanghai. A primit din partea Domnului un cuvânt din Luca 4.43, cuvânt care consemnează ceea ce a declarat Isus: „Trebuie să vestesc Evanghelia lui Isus Cristos și în alte cetăți; fiindcă pentru aceasta am fost trimis.” În luna noiembrie a aceluiași an, a mers împreună cu mama lui în Malaya și a petrecut aproximativ o jumătate de an în străinătate predicând Evanghelia.

În mai 1925 s-a întors la Foochow și a închiriat o casuță mică în Lo Hsing Pagoda, un sătuc din apropierea orașului, lângă mare. Următorii doi ani au fost o perioadă de tranziție pentru el, dar și de creștere spirituală

rapidă. Deși tușea mult, s-a folosit de acel prilej petrecut în Lo Hsing Pagoda pentru a studia Sfânta Scriptură, precum și pentru a citi pe larg scrierile unor slujitori ai lui Dumnezeu precum Dean Henry Alford, B.F. Westcott, Martin Luther, John Knox, Jonathan Edwards, George Whitefield, David Brainerd și alții.

În 1926, în timp ce vestea Cuvântul în China de Sud, Watchman s-a îmbolnăvit. I s-a spus că are tuberculoză și că i-au mai rămas doar câteva luni de trăit. „Nu-mi era frică de moarte, în inima mea aveam pace. Dar în acea noapte, când mă gândeam la lucrarea Domnului, am simțit că nu voi muri. Trebuia să aștern

21

pe hârtie lecțiile pe care Domnul m-a învățat în ultimii ani, astfel încât să nu le iau cu mine în mormânt. Astfel m-am pregătit să scriu *Omul Spiritual*."

Cu intermittențe, după cum îi permitea sănătatea, Watchman a scris această lucrare monumentală în trei volume până în ianuarie 1928. În acea vreme se gândea că aceasta era ultima lui contribuție adusă Adunării și, astfel, s-a rugat: „Acum slobozește-l pe robul Tău în pace" (vezi Luca 2:29)

Trebuie menționat faptul că, spre sfârșitul anului 1926, Watchman a fost invitat la Nanking, pentru odihnă și pentru a ajuta la traducerea în chineză a Cursului biblic prin corespondență Scofield. Prin mai 1927 s-a dus la Shanghai. Acolo și-a reîmprospătat părtășia cu unii frați și surori care sosiseră acolo înaintea lui și care, totodată începuseră să frângă pâinea la Masa Domnului în casa lui Peace Wang, din Hsiu Garden. De acolo adunarea s-a mutat la Keng Ching Lane, iar apoi, în 1928, la Wen Teh Lane, pe Hardoon Road.

În timpul șederii la Shanghai Watchman a experimentat eliberarea de păcat. „Ani de zile după convertirea mea am fost învățat să mă socotesc mort față de păcat și viu față de Dumnezeu, aceasta fiind calea eliberării (vezi Romani 6:11). Din 1920 până în 1927 m-am tot socotit, dar, cu cât mă socoteam mai mult, cu atât eram mai viu față de păcat. Pur și simplu nu puteam crede că sunt mort și nu puteam produce moartea. Eram mereu învins de păcat și vedeam că ceva este fundamental greșit... Nimeni nu mi-a arătat că „a ști" din versetul 6 al capitolului 8 trebuie să-l precedă pe „a te socoti" din versetul 11. Luni de zile am fost tulburat și m-am rugat cu sinceritate, citind Scriptura și căutând lumina. I-am spus Domnului: „Dacă nu pot să ajung să văd acest lucru, care este atât de important, atunci nu voi mai predica. Mai înainte de toate trebuie să clarific acest lucru."

Îmi amintesc că într-o dimineață - o, cum aş putea s-o uit!-stătem sus în camera mea citind epistola către Romani și

22

am ajuns la cuvintele: „Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului". *Știm bine!* Cum puteam eu ști? M-am rugat: „Doamne, deschide-mi ochii!" și apoi, într-o frântură de secunda, am văzut. Puțin mai devreme citisem 1 Corinteni 1:30: „Și voi, prin El, sunteți în Cristos Isus." Am întors paginile Bibliei la acest pasaj și l-am recitat: „Și voi, prin El, [Dumnezeu] sunteți în Cristos Isus." Faptul că ești în Cristos Isus este lucrarea lui Dumnezeu. Era uimitor! Așadar, dacă Isus a murit, și acesta este un fapt sigur, și dacă Dumnezeu m-a așezat pe mine în El, atunci trebuie că și eu am murit. Dintr-odată, am văzut că eram una cu Cristos - că eu eram în El și, când El a murit, am murit și eu. Moartea mea față de păcat era o chestiune de trecut și nu de viitor. Realitatea divină a strălucit asupra mea.

Cu coardele întregii mele ființe vibrând de bucurie, am sărit din scaun și am coborât în fugă în bucătărie la fratele care lucra acolo. L-am apucat de mâini și i-am spus:

- Frate, știi că am murit? Recunosc că m-a privit nedumerit.

- Ce vrei să spui? a exclamat el. Am continuat:

- Știi că Isus a murit? Știi că eu am murit împreună cu El? Știi că moartea mea este un fapt tot atât de real ca și a Lui?

O, era ceva așa de *real* pentru mine! Aș fi fost în stare să mă duc pe străzile din Shanghai și să strig descoperirea mea. Din acea zi începând nu m-am îndoit niciodată, nici măcar un moment, de caracterul definitiv al cuvintelor din Galateni 2:20: „Am fost răstignit împreună cu Cristos și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Cristos trăiește în mine."

La începutul anului 1927 Watchman s-a întors la Foochow pentru a rezolva niște probleme de ordin

familial. în inima lui era gata să spună sau să facă tot ceea ce i-ar fi cerut Dumnezeu,

23

dacă s-ar fi însănătoșit. într-o zi s-a întâlnit pe stradă cu fostul său profesor de la Trinity College. Acesta l-a studiat din cap până-n picioare și apoi a oftat:

- Ce s-a întâmplat cu tine? La școală ne puseserăm speranțe mari în tine, credeam că vei realiza ceva mareț. Uită-te la tine! Ce păcat!

Sănătatea îi era șubredă și, în ochii lumii, înfățișarea lui nu avea nimic vrednic de laudă. Timp de o clipă lui Watchman i-a fost rușine și, totodată, era gata să izbucnească în lacrimi. Dar, în momentul imediat următor, și-a ridicat privirea înspre cer și a spus:

- Doamne, Te laud că am ales calea cea mai bună! Chiar în acel moment Duhul slavei i-a umplut inima, întorcându-se la Shanghai, a continuat să slujească

Domnului cu toată puterea care-i mai rămăsese. „în fiecare zi aveam febră și noaptea nu puteam dormi. Transpirația îmi era rece. Nu credeam că voi mai trăi. Unii frați m-au sfătuit să mă odihnesc mai mult, dar eu voiam mai degrabă să lucrez decât să mă odihnesc. Dacă Dumnezeu considera că lucrarea mea era neterminată, atunci voi mai trăi. Altfel, nu aveam nici o dorință să mai trăiesc în această lume. M-am rugat și I-am cerut lui Dumnezeu să-mi arate ce trebuie să fac înainte de a părăsi această lume. M-am forțat să mă ridic din pat și să particip la străngeri, în drum spre adunare trebuia să mă țin din când în când de stâlpi pentru a-mi păstra echilibrul. Mă rugam, mă odihneam, apoi porneam din nou la drum. I-am spus Domnului că merita să mor pentru El”.

Boala lui Watchman s-a agravat. El a explicat situația după cum urmează:

„Noaptea mă trezeam din cinci în cinci minute. Transpiram mult. Auzul îmi slăbise într-atâta, încât cei care doreau să-mi vorbească trebuiau să-și pună gura la urechea mea ca să-i pot auzi. Glasul mi s-a îngroșat. Moartea părea iminentă. Se trimiteau telegrame pretutindeni pentru a se cere rugăciuni. O soră, care

24

era asistentă medicală, m-a văzut și a plâns, căci văzuse foarte mulți pacienți în stare gravă, dar starea niciunuia nu fusese așa de gravă ca a mea. Probabil că urma să mor în trei, patru zile. Când am aflat aceasta de la alții, le-am spus că era bine că așa stăteau lucrurile. în realitate, eu eram cel care încerca să-i încurajeze pe ei.

într-o zi L-am întrebat pe Domnul de ce mă trata în acest mod. Mi-am mărturisit multe păcate și am încercat să pun toate lucrurile din viața mea în ordine. Singura mea teamă era ca nu cumva să fiu necredincios și fără credință. O zi întreagă am postit și m-am rugat, m-am dedicat Domnului încă o dată și I-am promis că voi face numai lucrarea Lui. De dimineața până la ora trei, colucrătorii mei se rugau în casa surorii Ruth Lee. Dumnezeu mi-a dat credință. Da, mi-a dat câteva cuvinte din Scriptură cu privire la credință: „...stați tari în credință” (2 Corinteni 1:24), „*umblăm* prin credință” (2 Corinteni 5.7) și „cel drept *va trăi* prin credință” (Romani 1:17). M-am bucurat și I-am mulțumit lui Dumnezeu că Domnul meu m-a vindecat.

Imediat a venit proba. Am simțit că trebuie să mă ridic în picioare. Dar cum să mă ridic? în inima mea se dădea o luptă. La urma urmei, în mine era dragoste de sine. Era mai bine să mor în pat, decât să mor încercând să mă ridic în picioare. Dar Cuvântul lui Dumnezeu a fost plin de putere. Stătusem în pat o sută șaptezeci și șase de zile. în tot acest răstimp nu mă îmbrăcasem singur nici măcar o singură dată! Dar acum mi-am găsit hainele și m-am îmbrăcat. Transpirația îmi curgea ca o ploaie deasă. Sa-tan mă ispitea spunându-mi că, de vreme ce abia pot să stau jos, îmi va fi cu neputință să mă ridic în picioare. I-am spus drept răspuns: „Dacă Dumnezeu a spus să stau în picioare, eu stau: 'stați tari în credință'”. Când m-am ridicat, aveam impresia că stau pe vată.

Apoi mi-a venit Cuvântul Domnului: „*umblă* prin credință”. M-am gândit că era un lucru destul de mare să pot să stau în

25

picioare, dar cum să pot umbla? Coboară scările, mi-a venit răspunsul. Dar scările erau așa de abrupte și de înalte! M-am rugat și m-am îndreptat către ușa care dădea în casa scărilor. Am deschis-o și am început să cobor. I-am spus Domnului că, chiar dacă voi muri în timp ce umblu, tot voi umbla.

- Totuși, nu pot. Ajută-mă, o, Doamne.

Am coborât cele douăzeci de trepte ținându-mă de balustradă. Când am ajuns la capătul scărilor, am pornit-o în grabă către casa surorii Lee. M-am rugat: „Doamne, de acum înainte voi *trăi prin credință*”. Am bătut la ușă. Din nefericire, nu a fost nici o Roda care să vină și să-mi deschidă ușa (vezi Fapte 12:13-14). Frații și surorile posteau și se rugau de două sau trei zile. Când am intrat, scena care a urmat s-a desfășurat exact ca în cazul lui Petru. Privirile a șapte sau opt oameni s-au îndreptat asupra mea. Nimeni nu îndrăznește să spună vreun cuvânt sau să se miște. Era o liniște deplină. Timp de o oră și jumătate am stat cu toții în prezența lui Dumnezeu. M-am așezat cu inima plină de mulțumiri față de Domnul. Apoi am mărturisit pe scurt ce s-a întâmplat. Așadar, nu mai eram bolnav la pat.

Cu vreo patru ani în urmă [cam prin 1932], m-am dus la casa unui doctor, unde se vindeau perdele la licitație. Era casa unui medic german care îmi făcuse radiografie la piept. În decurs de două săptămâni îmi făcuse trei radiografii. De fiecare dată era foarte pesimist văzând rezultatele obținute. A patra, și ultima, oară când m-am dus la el, medicul a și refuzat să-mi mai facă radiografie. În loc de aceasta, mi-a arătat radiografia unei persoane a cărei stare era mai bună decât a mea, dar care murise la două săptămâni de la efectuarea radiografiei. Mi-a spus chiar să nu mai revin la el. Cu alte cuvinte, trebuia să merg acasă și să-mi aștept moartea. Dar cine s-ar fi gândit că acest medic va muri înaintea mea? Mi-am ridicat mâinile mulțumindu-l lui Dumnezeu! Prin harul Domnului, și sub sângele Lui, am rămas eu în viață.

26

Mai mult, prin boala mea am ajuns să cunosc care era următorul lucru pe care Dumnezeu îl dorea de la mine. Dumnezeu căuta peste tot învingători, oameni care să se lase în mâna Lui. Înainte de a mă îmbolnăvi nu numai că organizasem întâlniri în multe locuri, dar avusesem și ambiția de a scrie un comentariu asupra întregii Biblie. După ce m-am îmbolnăvit însă, mi-a fost clar că voia lui Dumnezeu pentru mine nu era aceasta. Cu mulți ani în urmă, spre sfârșitul lui 1922, publicasem articole în revista „The Present Testimony” din Foochow. Acum, după boala mea gravă, mi-am dat seama că, pe viitor, în loc de adevărurile Evangheliei, în loc de comentarii, de profeții sau de doctrine, în acea revistă trebuia să apară mesajul central al vieții. Întrucât aveam părtășie cu mulți frați și surori din diferite locuri, am văzut că Dumnezeu a ridicat multe adunări. Dar am văzut, de asemenea, că, o dată ce a apărut mărturia cu privire la Adunare, au apărut, din toate părțile, și împotrivirea și vorbirea de rău. Însă nimic nu ne clintea, căci știam ce ne încredințase Dumnezeu. După cum învățase și Pavel, știam că nu trebuie să fim neascultători de viziunea cerească (vezi Fapte 20:19).

După vizita la Shanghai în octombrie și noiembrie 1932 a unor frați exclusiviști din Occident, Watchman a fost invitat să le întoarcă vizita în Anglia, S.U.A. și Canada, lucru pe care l-a făcut în iunie 1933. În timp ce se afla în Marea Britanie, a avut ocazia să-l întâlnească pe George Cutting, autorul bine cunoscutei broșuri *Siguranță, certitudine și bucurie*. Odată a plecat neobservat de la gazdele sale ce aparțineau comunității fraților exclusiviști și a vizitat Christian Fellowship and Ministry Center de pe strada Honor Oak, din Londra. Nu s-a întâlnit cu liderul ei cel mai important, T. Austin-Sparks, pentru care s-a dus acolo în mod special, dar, în ziua Domnului, a frânt pâinea cu sfinții de acolo. Când frații exclusiviști au auzit de acest lucru, l-au considerat un păcat de neiertat. După reîntoarcerea lui Watchman în China și după multe alte comunicări, aceștia au întrerupt

27

părtășia cu frații din adunarea din Shanghai, precum și cu toate celelalte localități din China. Watchman și frații care erau cu el susțineau că părtășia trebuie să fie deschisă pentru tot poporul Domnului. Părtășia se bazează pe viață, nu pe lumină. „Așadar, primiți-vă unii pe alții, cum v-a primit și pe voi Cristos, spre slava lui Dumnezeu” (Romani 15:7).*

În planul lui Dumnezeu, lucrurile au luat o întorsătură neașteptată și fericită în viața lui Watchman. Iubita lui din școală, Charity Chang, la care el renunțase cu mult timp înainte din dragoste pentru Domnul, a fost mântuită și a început să umble cu Domnul. S-au întâlnit din nou și sentimentele lor tănuite s-au redeșteptat. După multă rugăciune el a ajuns la concluzia că voia lui Dumnezeu era ca ei să se căsătorească. Problema a fost dezbătută și finalizată de mama lui Watchman și unchiul lui Charity, Chang Sui-Kwan, capul legal al familiei. Dorința mamei lui Watchman a fost ca nunta să aibă loc pe data de 19 octombrie 1934, aniversarea propriei ei căsătorii. La început Watchman s-a opus, deoarece nunta cădea în

ultima zi de la Fourth Victory Conference, ținută la Hanchow. El nu a dorit ca această căsătorie să se interfereze cu lucrarea Duhului lui Dumnezeu de la conferință. Totuși, a cedat rugămintelor fraților și a fost unit cu Charity chiar în acea după amiază.

Dar, după căsătorie s-a dezlănțuit o furtună de animozități. Mătușa lui Charity, Chang Mei-Chen, se împotrivise din rășputeri căsătoriei, întrucât ar fi dorit ca nepoata ei să se mărite cu un om

* O descriere detaliată a acestui incident petrecut cu mulți ani în urmă, împreună cu răspunsul final adresat fraților exclusiviști de către Watchman Nee și frații din Shanghai, poate fi găsit în articolul „Un răspuns adunării fraților din Londra”, în cartea *Back to the Cross* de Watchman Nee (publicată de Christian Fellowship Publishers, New York, 1988), pp. 105-122. (Nota traducătorului în limba engleză).

28

bogat. Acum, supărată din cauza celor întâmplare, a trimis un articol incisiv la un cotidian național, pentru a fi publicat pe parcursul unei întregi săptămâni, și prin care urmărea atacarea integrității morale a lui Watchman. A tipărit și niște tractate pe care le-a distribuit în cercurile de creștini. A cauzat, într-adevăr, multă tulburare în rândurile credincioșilor. Aceasta l-a obligat pe Watchman să renunțe pentru un timp la slujirea publică, retrăgându-se într-un loc departe de Shanghai. Chiar și după ce s-a întors împreună cu soția la Shanghai, după câteva luni, Watchman nu a dorit să predice în public. La sugestia lui Ruth Lee însă, a fost de acord să țină, împreună cu 10 colucrători, un studiu biblic asupra Cântării Cântărilor din Vechiul Testament, și aceasta timp de două săptămâni, la West Lake, Hanchow. Notițele luate cu acea ocazie au fost ulterior publicate în chineză sub denumirea *Cântarea Cântărilor*.

În prima parte a anului 1935 Watchman a simțit că în viața lui este nevoie de progres. S-a gândit să plece în Anglia pentru a-l întâlni pe Austin-Sparks și a-i cere ajutorul. Înainte de a părăsi China, în timpul pregătirilor pentru Anglia, Watchman și soția au petrecut câțva timp cu Dr. Thornton Stearns și soția acestuia, doi misionari americani, la Chefoo, China de Nord. S-a întâmplat ca în acest timp domnișoara Elizabeth Fischbacher din Scoția să fie oaspete al familiei Stearns. Au avut împreună o părtășie minunată. În mod deosebit datorită ajutorului surorii Fischbacher, Watchman a ajuns să experimenteze revărsarea Duhului Sfânt în timp ce se ruga de unul singur. S-a simțit înprospătat în duhul lui și, din Chefoo, a trimis o scurtă telegramă la Shanghai, telegramă care declara foarte simplu: „L-am întâlnit pe Domnul”. Nu s-a mai dus în Anglia, ci s-a întors la Shanghai. Timp de o săptămână, în fiecare zi, s-a întâlnit cu colaboratorii lui și au cercetat împreună Scriptura cu privire la această nouă experiență a lui și, totodată, s-au rugat împreună. În septembrie și octombrie ale aceluiași an 1935 a vorbit în cadrul unei conferințe, la care

29

fusese invitat, despre „Viața învingătoare și revărsarea Duhului Sfânt”. Atunci a avut loc o trezire spirituală care, în curând, s-a extins în China de Sud.

Dar, în vreme ce Duhul lui Dumnezeu mișca inimile, dușmanul era și el la lucru. Au avut loc mai multe incidente importante. Trecând în revistă situația, Watchman și colucrătorii lui au ajuns la concluzia că Rusaliile trebuie precedate de Calvar, că întotdeauna Crucea precede puterea. Aceasta a fost o lecție importantă pentru ei.

În 1937 a izbucnit războiul dintre China și Japonia. Pe la mijlocul anului 1938 Watchman a călătorit în Anglia încă o dată. De această dată a reușit să-l întâlnească pe Austin-Sparks și să aibă părtășie împreună. A predicat și în Anglia și în Danemarca, în Danemarca, la International School din Helsingor, Watchman a ținut o serie de mesaje având la bază Romani capitolele 5-8, pe care le-a intitulat „Viața creștină normală”.

În iulie 1939, după ce s-a întors la Shanghai, Watchman și-a asumat responsabilitatea instruirii colucrătorilor lui. Dându-și seama că războiul va fi de lungă durată și că nevoile financiare ale lucrării vor fi mari, el s-a angrenat într-o afacere care, în cele din urmă, s-a dovedit a fi un capitol întunecat al vieții lui. Deși o parte din profitul firmei sale farmaceutice a fost canalizat în direcția sprijinirii colucrătorilor în acea perioadă grea, Watchman a fost înțeles greșit de cea mai mare parte a adunării, rezultatul fiind că, la sfârșitul anului 1942, frații responsabili din adunarea din Shanghai i-au cerut să înceteze să mai slujească acolo.

Crezând în caracterul sacru al Adunării, Watchman a acceptat hotărârea lor și s-a retras la Foochow.

Acolo s-a pregătit în liniște pentru evenimentele viitoare. A început să cumpere câteva case pe muntele Kuling, în afara orașului Foochow, în vederea creării unei viitoare baze de instruire. A suportat cu răbdare toate înțelegerile greșite la adresa lui și a refuzat să se apere. A călătorit

30

apoi la Chungking, capitala pe timp de război a Chinei libere. Acolo, la cererile sincere și insistente ale sfinților care se adunau în Numele Domnului Isus în capitală și în zonele suburbane, a slujit cu Cuvântul Domnului o scurtă perioadă de timp.

În cele din urmă, cei opt ani ai războiului dintre China și Japonia au luat sfârșit. Pe 16 august 1945 japonezii s-au predat necondiționat, iar pe 9 septembrie s-a semnat armistițiul cu China la Nanking. Watchman s-a întors la Shanghai, dar adunarea de acolo nu era gata să-l primească. N-a avut ocazia să se adreseze sfinților din Shanghai decât în aprilie 1948. Când a vorbit pentru prima dată, referindu-se la sine la persoana a treia, Watchman a spus că se aseamănă cu o văduvă care avea de crescut mai mulți copii. Din această cauză, ea a trebuit să se recăsătorească în speranța că astfel îi va putea întreține pe toți. Însă, pe neașteptate, toți copiii ei au părăsit-o după a doua căsătorie. S-a folosit de această comparație pentru a le explica de ce s-a simțit constrâns să intre în afaceri. Când a ajuns în acest punct al povestirii, Watchman a izbucnit în lacrimi. Pe măsură ce el continua să vorbească, foarte mulți dintre sfinți au cunoscut atingerea vieții lui Cristos și au simțit autoritatea Duhului. Atmosfera din adunare s-a schimbat dintr-o dată. Toate înțelegerile greșite din trecut au dispărut, fără să mai fie nevoie de vreo explicație. Astfel, poarta revărsării binecuvântărilor lui Dumnezeu s-a deschis și a avut loc o adevărată trezire spirituală în Shanghai. Oamenii și-au dedicat din nou viețile lui Dumnezeu și au dăruit tot ce aveau pentru a sluji interesele Domnului.

Povara care apăsa pe umerii lui Watchman în vremea aceea era instruirea lucrătorilor. El a simțit că slujba lui era de a sluji celor care slujeau. Prin urmare, din iunie până în septembrie 1948 a avut loc prima conferință de instruire pe muntele Kuling. Au participat aproximativ șaptezeci de lucrători. Lunile petrecute acolo au fost luni de instruire intensă. Patru sau cinci zile pe săptămână aveau loc adunări. La strângerile de dimineață

31

Watchman vorbea despre subiecte importante, precum caracterul lucrătorului creștin, slujirea cu Cuvântul lui Dumnezeu, autoritatea spirituală și supunerea, etc.

Strângerile de după-amiază erau dedicate mărturiilor personale: unul după altul participanții își dădeau propriile mărturii, urmate de critici, făcute mai întâi de ceilalți participanți și apoi de Watchman. Aceasta se făcea în scopul desăvârșirii lucrătorilor, deoarece observatorii obiectivi văd de obicei mai clar decât persoanele în cauză. Dar acest gen de critici pot fi făcute doar între cei predați în întregime Domnului și unul altuia. Strângerile de seară erau dedicate ajutorului în instruirea celor mai tineri credincioși. Binecunoscutele cincizeci și două de lecții de bază au fost ținute în cadrul acelor strângeri.

O a doua conferință de instruire a avut loc începând cu primăvara anului 1949. De această dată au participat aproximativ o sută de persoane. La un moment dat, ținerea acestei conferințe era pusă sub semnul întrebării. Războiul civil dintre naționaliști și comuniști s-a apropiat de Foochow. Deși strângerile de instruire au fost mutate, în cele din urmă, de pe muntele Kuling în oraș, problema continuării susținerii lor era serioasă. După zile de rugăciune și așteptare înaintea Domnului, Watchman a primit asigurarea din ceruri că instruirea trebuie să continue și să fie dusă la bun sfârșit.

O dată cu încheierea acestei a doua conferințe de instruire, Watchman a plecat în Hong Kong. De acolo s-a întors la Shang-hai, deja ocupat de armata comunistă încă din 25 mai 1949. Era îngrijorat de bisericile din China și dorea să cerceteze mai îndeaproape cursul evenimentelor. Potrivit cu ceea ce el observase, lucrarea mai putea să continue încă timp de câțiva ani. La sfârșitul aceluiași an, s-a întors în Hong Kong, la familia lui. În ianuarie 1950 a condus o conferință specială în Hong Kong, pe timp de o lună. Atunci a avut loc o trezire, care nu a fost decât un nou început în istoria mărturiei Domnului de acolo.

32

Watchman a simțit însă că responsabilitatea lui erau frații din China. Deși era conștient de pericolele care îl pândeau, a decis să mai revină o dată la Shanghai. În ciuda stăruințelor unor frați, s-a dus, căci inima îl îndemna să se ducă acolo. Odată ajuns acolo, a lucrat cu stăruință și i-a îndemnat pe sfinți: „Răscumparați

vremea, căci zilele sunt rele" (Efeseni 5.17). Mai mult, și-a făcut planuri și s-a pregătit cu ardoare în vederea zilelor ce urmau să vină. A presimțit ca mișcarea lucrătorilor va fi pusă sub restricție și că lucrarea va fi cu totul interzisă. Aceste zile au venit mai repede decât se aștepta.

În aprilie 1951 noul guvern comunist i-a chemat pe liderii diferitelor grupări creștine din China, printre care se număra și Watchman, la Peking în scopul ținerii unei adunări în cadrul căreia guvernul și-a explicat atitudinea față de libertatea religiei, așa cum era ea garantată de Constituția provizorie proclamată de comuniști. „Va exista libertatea religiei", au spus oficialitățile guvernului, „dar de un asemenea privilegiu se vor bucura numai cei loiali Republicii Populare Chineze și nu reacționarii sau antirevoluționarii." În Biserica din China în curând a avut loc o schimbare drastică. „Adunări de acuzare" împotriva oamenilor din indifferenți ce pături sociale se puneau în scenă pretutindeni în țară. Grupările creștine nu au fost scutite. Sub asemenea presiuni, Watchman și colucrătorii lui au lucrat zi și noapte în vederea pregătirii de materiale biblice și de mesaje spirituale pentru sfinți, toate acestea ca o modalitate de întărire a credinței lor.

Cu puțin timp înainte de a-și pierde libertatea, Watchman a scris o cântare care îi descoperă starea inimii în fața Domnului din acea perioadă:

*De când ne-am despărțit la Betania demult,
în inima mea este un gol nesfârșit. Cum aș putea să-mi iau harpa din răchită?
Cum să mă bucur de cântările mele fără Tine?*

33

*Și, pe când veghez noaptea în singurătate, Amorțit deja și față de durere și față de bucurie,
îmi amintesc de promisiunea venirii Tale, Dar suspin, o, Doamne, de ce nu vii Tu acum?
Ieslea îmi aduce aminte că nici eu nu am acoperiș;
Crucea ta goleşte sufletul meu de plăcerile lumești Venirea Ta mă îndeamnă să caut o țară mai bună,
Căci Tu însuși ești acum țelul meu final. De când ai plecat, bucuria mea și-a pierdut gustul.
Cântul meu - dulceața pe care zadarnic mai vreau s-o gust De când ai plecat un sentiment de goliciune
mă răpune;
O, cum tânjesc după venirea Ta neîntârziată!
Deși chiar și acum cunosc prezența Ta plină de iubire,
Totuși în inima mea e un sentiment de lipsă. Lumina și cel mai duios sprijin
Nu mă mai pot mulțumi: Te vreau înapoi, în ciuda păcii Tale din mine, eu tot singur mă simt;
în ciuda bucuriei Tale, tot mai rămâne un suspin; Când mă simt mai mulțumit, dorința mea mută
De a Te vedea față în față devine un strigăt căruia îi dau glas.
Care exilat nu tânjește după pământul țării sale?
Și să-și salute poporul încă o dată? Care suflet își uită pe un pământ străin obârșia?
Care îndrăgostiți, despărțiți fiind, nu-și doresc
să se mai întâlnească? O, Doamne, cum ar putea aceste plăceri și iubiri pământești
Să se compare cu toată bucuria venirii Tale? Dacă aici nu pot privi fața Ta,
Ce altceva pot face decât să suspin până când Tu, Doamne,
vei veni?*

34

*Poți Tu, o, Doamne, să-Ți uiți făgăduința
Că Te vei întoarce să mă iei curând? Dar eu am așteptat zi după zi, an după an,
Și încă aștept și tot nu văd venirea Ta. Amintește-Ți, Doamne, de când Te aștept,
în timp ce pașii Tăi dragi întârzie în depărtare. Cât timp? cât timp?, o, trebuie să mai aștept
Până când Tu vei reveni în splendoarea Ta?
Din generație în generație
Sfinții Tăi au venit și au plecat fără să vadă împlinirea promisiunii Tale glorioase.
Cât timp, cât de mult timp a trecut! De ce, Doamne, nu putem să-Ți auzim noi pașii?
Cât timp vor sta cerurile așa de bine pecetluite? O, mai trebuie prelungită așteptarea noastră
înainte ca Tu, în neasemuita-Ți splendoare, să apari?
Doamne, îmi amintesc de anii în care am așteptat*

*Venirea Ta - și nu doar eu, Doamne, Ci și sfinții Tăi dragi din multe generații -
Te-am implorat să Te întorci la ai Tăi. Nenumăratelor lacrimi și rugăciunilor fierbinți fără număr
Răspunde-le prin venirea Ta grabnică. O, vino, Doamne, ecou al secolelor,
Vino, vino și răspunde strigătului nostru comun!*

În aprilie 1952, guvernul comunist chinez i-a ordonat lui Watchman să plece în Manciuria. Acolo a fost arestat de Departamentul siguranței publice pe data de 10 aprilie. A fost închis la Harbin. Nimeni nu a știut ce s-a întâmplat cu el, căci guvernul a păstrat totul în secret. Între 1952-1956, guvernul a pregătit în tăcere materiale pentru acuzarea lui. Pe 18 ianuarie 1956 Biroul de afaceri religioase a convocat o serie de întruniri în sala de adunare a bisericii de pe strada Nanyang, din Shang-

35

hai. I s-a cerut întregii congregații să vină. S-a adus o listă de acuzații împotriva lui Watchman și a colucrătorilor lui. Primul anunț oficial cu privire la arestarea lui a fost publicat în *Ziarul Eliberării Poporului*, în data de 1 februarie.

În data de 21 iunie 1956 Watchman s-a înfățișat înaintea înaltei Curți de justiție din Shanghai și a fost găsit vinovat de toate acuzațiile ce i s-au adus. I s-a dat pedeapsa maximă de cincisprezece ani de închisoare, începând cu 12 aprilie 1952. Trebuia să-și ispășească pedeapsa în închisoarea municipală din Shanghai. Acolo i s-a cerut să traducă, spre folosul guvernului, lucrări științifice și articole de ziar din limba engleză în chineză. Soției lui, Charity Chang, i s-a dat voie să-l viziteze o dată pe lună, sub supraveghere. Prin aprilie 1967 își ispășise deja pedeapsa de cincisprezece ani de închisoare, dar nu a fost eliberat. Autoritățile încercaseră să-l facă să renunțe la credință. Circulau deja zvonuri cum că Watchman ar fi renunțat la credință, dar Domnul îi era mai prețios decât propria libertate. Astfel, pedeapsa i-a fost prelungită cu încă cinci ani.

A fost transferat în secret din închisoarea municipală la ferma de muncă din regiunea Tsing-Tong, o suburbie a orașului Shanghai. Soția lui a putut să-l viziteze acolo o singură dată. Apoi, timp de câteva luni, nu s-au mai primit vești despre el. În ianuarie 1970 Watchman a fost transferat într-un lagăr de muncă mult mai strict, denumit Ferma White Mao Mountain, în îndepărtata regiune Kwang-Teh, din provincia Anhwei. Din nefericire, iubita lui soție, Charity Chang, după ce s-a îmbolnăvit, a murit spre sfârșitul lunii septembrie a anului 1971. Aceasta a fost o lovitură serioasă pentru Watchman, dar el a primit-o cu resemnare. De mult timp, în secret, spera că va fi din nou cu soția lui, după ce își va fi ispășit întreaga pedeapsă de douăzeci de ani. Se spune că i-a zis odată unui întemnițat:

- Perioada de detenție și viața soției mele se iau parcă la întrecere. Dacă mi se va da drumul când ea va mai fi în viață, voi avea mare grijă de ea, căci a suferit mult pentru mine.

36

Sentimentul adânc de pierdere a fost exprimat într-o scrisoare către cumnata lui în care preciza că inima i-a fost profund rănită. O asemenea amărăciune nu simțise nici la pierderea părinților. A cerut ca o șuviță din părul soției și prosopul ei de față să-i fie aduse spre amintire.

Pe 12 aprilie 1972 și-a încheiat întreaga pedeapsă de douăzeci de ani de închisoare. Se aștepta eliberarea lui, dar nu s-a auzit nimic de felul acesta. S-a aflat că guvernul a insistat ca el să facă o mărturisire în scris, aceasta fiind condiția eliberării. A refuzat să se supună și, prin urmare, a fost reținut în lagăr în continuare. Pe 22 aprilie i-a scris cumnatei lui ceea ce s-a dovedit a fi ultima lui scrisoare:

„Soră mai mare Ping-Tseng,

Am primit scrisoarea ta din 7 aprilie și am aflat din ea că nu ai primit-o pe a mea în care adevărem că am primit fiecare din pachetele pe care mi le-ai trimis. Am primit toate lucrurile pe care le-ai menționat în scrisoare. Îți sunt cât se poate de recunoscător.

Cunoști starea mea de sănătate. Am o boală cronică, organică. Crizele pe care le am din când în când sunt foarte dureroase. Și în perioadele de acalmie, boala este tot prezentă. Deosebiri există doar în capacitatea mea de lucru, căci de vindecare nu poate fi vorba. A sosit vara. Șederea la soare se poate că-mi va schimba puțin culoarea pielii, dar nu va avea efect asupra bolii. Cu toate acestea, nu te neliniști, căci sunt mereu plin de bucurie. Sper că ai grijă de tine. Fie ca să ți se umple inima de bucurie.

Dorindu-ți numai bine,

Shu-Tsu

22 aprilie"

Boala cronică la care făcea referire suferindul Watchman era un caz grav de boală de inimă. De câteva decenii inima i se

37

mărise, aproape se dublase în mărime. Doctorul i-a spus că în orice moment putea să cadă mort la pământ. Nu putea ridica nici un fel de greutate. Multe nopți și le petrecea stând pe scaun până-n zori, întrucât nu se putea întinde pe pat. Domnul îl vindecase de tuberculoză într-un mod miraculos și instantaneu, dar de boala de inimă nu s-a vindecat niciodată. Odată chiar el a mărturisit că, prin vindecarea de tuberculoză, a experimentat *vindecarea* dată de Domnul, dar, în cazul bolii de inimă, L-a cunoscut pe Domnul ca *Vindecător*. În fiecare zi trăia prin viața de înviere a Domnului. Într-adevăr, a fost o minune că a putut trăi douăzeci de ani în condițiile grele din închisoare. Trebuie că viața Domnului și rugăciunile sfinților au fost acelea care l-au sprijinit. Din motive necunoscute, în mai 1972, la vârsta de șaizeci și opt de ani, Watchman a fost mutat din lagărul de la White Mao Mountain într-un alt loc la poalele muntelui, din închisoarea colectivă într-o celulă individuală. Se spune că a fost transportat cu ajutorul unui tractor care a mers de-a lungul unei cărări accidentate și șerpuite ce se întindea pe o distanță de aproape treisprezece mile.

În prima zi a lunii iunie 1972, pe când cumnata lui se mai afla la Shanghai, a primit o telegramă de la lagărul de muncă de la White Mao Mountain, telegramă care spunea scurt doar atât: „Watchman Nee a murit de boală la poalele muntelui.”

Imediat după aflarea acestei vești triste, Ping-Tseng, cumnata lui Watchman, Shung Wu, soțul nepoatei lui și strănepoata lui, Shao Ling Pao, s-au hotărât să plece la lagărul de muncă. După două zile, pe 3 iunie, cei trei au ajuns în regiunea Kwang Teh, iar Shung Wu a avut posibilitatea de a-și continua drumul și a ajuns la lagărul de muncă în amurgul aceleiași zile. Întrebând despre moartea lui Watchman, Shung Wu a aflat că, deoarece nu l-au văzut pe deținut ieșind din celula lui, la scurt timp după ora nouă, în dimineața zilei de 30 mai, oficialitățile închisorii au împins ușa celului lui și l-au găsit pe Watchman în

38

pat, abia respirând. I-au cerut imediat ofițerului care se ocupa cu igiena închisorii să-l examineze. Dându-și seama de gravitatea situației, l-au trimis cu mașina la clinica închisorii. Toate eforturile de a-l salva au eșuat și Watchman a murit la ora două dimineața, pe data de 31 mai. Căpitanul Loh de la corpul disciplinar a declarat că a fost vorba de sinucidere, căci, spunea el, avea drept dovadă o scrisoare de sinucidere. Oficialitățile închisorii găsiseră o notiță sub saltea, în dreptul pernei. Era, într-adevăr, scrisul lui Watchman, cu litere mari pe o pagină ruptă dintr-un caiet:

„Cristos este Fiul lui Dumnezeu care a murit pentru a ispăși păcatele oamenilor și care a înviat din morți a treia zi. Acesta este cel mai mare eveniment din univers. Cred în Cristos și mor.”

Semnat,

Watchman Nee "

După citirea scrisorii, Shung Wu i-a spus căpitanului Loh că nu era nicidecum vorba de sinucidere. Watchman avusese probabil presimțirea că, datorită stării lui precare de sănătate, nu va mai trăi mult. Dar a crezut până la moarte în Cristosul pe care L-a mărturisit. Mai mult, nu spunea chiar telegrama că murise de boală? Cu siguranță, căpitanul Loh nu înțelesese semnificația cuvintelor „Cred în Cristos și mor”. Tot căpitanul Loh i-a spus că, datorită căldurii i-au incinerat trupul, fără a mai aștepta venirea radelor. A doua zi, Ping-Tseng și Shao Ling Pao au ajuns amândouă la lagărul de muncă. Li s-a spus și lor aceeași poveste, dar nu li s-a dat voie să intre în celula lui Watchman pentru a aduna lucrurile care rămăseseră în urma lui.

Au obținut permisiunea de a merge și a aduna de la crematoriu cenușa lui. Nu era un crematoriu cu adevărat, ci un cuptor care servea unui dublu scop: la facerea de cărămizi și la incinerarea de cadavre.

39

Au găsit acolo persoana care cu câteva zile înainte incinerase cadavrul lui Watchman. S-au interesat de starea trupului lui. Omul a spus:

- Era un trup plin de pace, nu avea nimic neobișnuit.

- Ți s-a părut că semăna cu corpul cuiva care s-ar fi sinucis? Omul a răspuns că incinerase multe cadavre

recunoaște foarte bine pe cele ale sinucigașilor, dar că era sigur că moartea lui Watchman nu era un caz de sinucidere, deoarece trupul îi părea foarte liniștit, plin de bucurie și foarte normal.

Watchman și-a păstrat credința în Cristos până la moarte și și-a menținut bucuria până la sfârșitul vieții.

Cenușa lui Watchman a fost îngropată temporar într-un câmp cu duzi, la Hai-Ning, Chekiang (o provincie la vest de Shang-hai). În octombrie 1989 cenușa i-a fost în cele din urmă așezată în cimitirul public Shang-San din Soochow, nu departe de Shang-hai. Deasupra rămășițelor sale pământești s-a pus, ca aducere aminte, o simplă tăbliță de marmură albă.

Editura Lampadarul de Aur a publicat cărțile:

- Să ne rugăm
- Iertarea cârmuitoare
- Școala lui Hristos
- Mântuirea sufletului
- Destinați pentru tron
- Viața care învinge (voi. I-II)
- Șezi, umblă, împotrivește-te
- Biruința de la Golgota
- Ce este un creștin?
- Eliberarea Duhului
- Dumnezeu i-a creat...

bărbat și femeie

- Scopul final
- Împărați ai lui Dumnezeu
- Nu iubiți lumea
- Schimbați în chipul Lui
- Despre educația copiilor
- Puterea ascunsă a sufletului
- Glasul Domnului
- Autoritatea spirituală
- Douăsprezece coșuri pline

Sunt în curs de pregătire:

- Realitatea spirituală sau obsesia
- Cercetați Scripturile
- Trupul lui Cristos, realitatea

Watchman Nee T. Austin-Sparks Watchman Nee Paul E. Billheimer Watchman Nee Watchman Nee A. H.

T. Austin-Sparks Watchman Nee

Richard A. Hanes DeVern F. Fromke John Saunders Watchman Nee Watchman Nee M. si D. Pearl

Watchman Nee Bakht Singh Watchman Nee Watchman Nee

Watchman Nee Watchman Nee Watchman Nee

Cărțile pot fi comandate la una din adresele:

Editura Lampadarul de Aur str. Aurel Vlaicu 15

CP. 26

3700 - Oradea ^ 3775 - Marghita,
jud. Bihor jud. Bihor
tel./fax: 059-447 442 tel. 059-36 90 70

41

Tiparul executat sub comanda nr. 65/1998,
la Imprimeria de Vest R.A., Oradea,
str. Mareșal Ion Antonescu nr. 105.
România